

σθη ν' αποστρέψη τὸ βλέμμα καὶ ν' αποσυρθῇ εἰς τὸ παράθυρον, ἀδυνατῶν νὰ συγκρατήσῃ τὸ ἐγκάρδιον ἄλγος του. Ὁ γηραλέος καθηγητὴς δὲν ἤθελε ν' απομακρυνθῇ, ἀλλὰ δὲν εἶχε καὶ τὴν δύναμιν νὰ ὑποφέρῃ πλέον τὸ σπαραξικάρδιον θέαμα. Ὁ ψυχρότερος Μαριάνος ἐκάθητο εἰς μικράν τινα ἀπὸ τοῦ Ἀδριανοῦ ἀπόστασιν καὶ περιέμενε τὴν κατάλληλον εὐκαιρίαν ὅπως ἀποτρέψῃ τὸν ἀσθενῆ ἀπὸ τῆς ἐργα-

σίας, καὶ δώσῃ εἰς τὰς σκέψεις αὐτοῦ διάφορον τροπὴν. Ἐδοκίμασε δις ἢ τρίς νὰ τῷ ὁμιλήσῃ, ἀλλ' εἰς μάτην. Ὁ ποιητὴς ὕψωσε τὴν κεφαλὴν, ἠτένισεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὸν κόμητα καὶ ἐβυθίσθη πάλιν εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, χωρὶς νὰ προσφέρῃ οὐδὲ λέξιν. Ὁ κόμης ἔστειλε διὰ τὸν ἱατρὸν, ἀλλὰ μεθ' ὅλην τὴν δυνατὴν σπουδὴν μόλις τὴν ἐπιούσαν πρωτὰν ἠδύναντο νὰ περιμένωσι τὴν ἀφίξιν του.

(ἔπεται συνέχεια.)

ΟΙ ΔΥΟ ΜΙΚΡΟΙ ΕΓΚΑΤΑΛΕΛΕΙΜΕΝΟΙ.

Ἦσαν τὸν κήπο τοῦ Λουξεμβούργου ἐπερπατοῦσαν δυὸ παιδιὰ πιασμένα ἀπὸ τὸ χέρι. Τὸ ἓνα θὰ ἦτο ἱσὺς ἑπτὰ χρονῶν, τὸ δὲ ἄλλο πέντε. Ἐπειδὴ ἦσαν βρεγμένα ἀπὸ τὴ βροχὴ, ἐπερπατοῦσαν ἔς τοὺς δενδροφύτους δρόμους πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἡλίου. Ὁ μεγαλύτερος ὠδηγοῦσε τὸν μικρότερον· καὶ τὰ δύο ἦσαν κουρελλιασμένα καὶ ἀχνά· ὁμοιάζαν μὲ ἄγρια πουλιά. Ὁ μικρότερος ἔλεγε: „πεινώ“.

Ὁ μεγαλύτερος, μὲ ὀλίγον προστατευτικὸν ὕφος, ἐκρατοῦσε τὸν μικρότερον μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι, ἐνῶ μὲ τὸ δεξιὸ ἐβαστοῦσε ἓνα ραβδάκι.

Εἶχε βρέξῃ τὴν νύκτα, ἀκόμη δὲ καὶ τὸ πρωτὶ ῥιγάκι. Ἀλλὰ τὸν Ἰούνιον μῆνα δὲν λογαριάζει κανεὶς τὰς βροχάς. Μόλις νοιώθῃ κανεὶς μίαν ὥρα μετὰ τὴ βροχὴ, ὅτι ἡ ὥραία αὕτῃ καὶ ξανθὴ ἡμέρα ἐκλάψε. Ἡ γῆ τὸ καλοκαίρι ξηραίνεται τόσο γρήγορα, ὅσο τὸ μάγουλο ἐνὸς παιδιοῦ. . .

Τὰ δύο μικρὰ ἐγκαταλελειμένα εἶχον φθάσῃ κοντὰ ἔς μιὰ μεγάλη τεχνητὴ λίμνη καὶ ἐζητοῦσαν νὰ κρυφθοῦν· ἐστὲ κονταν ὀπίσω ἀπὸ τὸ κάλυβι τῶν κύκνων. . .

Τὴν αὕτῃ στιγμῇ μὲ τὰ παιδιὰ, ἓνα ἄλλο ζευγάρι ἐπλησίαζε ἔς τὴν λίμνη. Ἐνας ἄνθρωπος πενήντα ἐτῶν ἐκρατοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι ἓνα ἄνθρωπον ἐξ ἐτῶν. Βέβαια θὰ ἦταν ὁ πατέρας μὲ τὸ υἱό του. Ὁ ἄνθρωπος τῶν ἐξ ἐτῶν ἐκρατοῦσε ἔς τὸ χέρι του ἓνα μεγάλο κουλλοῦρι.

Τὰ δυὸ μικρὰ φτωχά, ἅμα εἶδαν νὰ ἐρχεται αὐτὸς ὁ „κύριος“ ἐκρύφτηκαν ἀκόμη περισσότερο.

Ὁ πατέρας καὶ ὁ υἱὸς ἐσταμάτησαν κοντὰ ἔς τὴν λίμνη, ὅπου ἔπαιζαν οἱ κύκνοι. Αὐτὸς ὁ κύριος φαίνεται νὰ εἶχε μεγάλην ἀγάπην καὶ συμπάθειαν ἔς τοὺς κύκνους· τοὺς ὁμοιάζε μάλιστα ἔς τὸ περπάτημα.

Τὴ στιγμῇ ἐκείνῃ ἔτυχε νὰ κολυμποῦν οἱ κύκνοι, καὶ ἔς τὸ κολύμπι, ποῦ εἶνε τὸ φυσικὸ τους *ταλέντο*, ἦσαν ὠραιότατοι. . .

Ὡς τόσο, ὁ υἱὸς ἐδάγκασε τὸ κουλλοῦρι του, τὸ ἔφτυσε πάλιν ἀπὸ τὸ στόμα, καὶ ἄρχισε μὲ μίαν νὰ κλαίῃ.

— Γιατὶ κλαῖς; ἐρώτησε ὁ πατέρας.

— Δὲν πεινάω ἄλλο, εἶπε ὁ υἱός.

— Δὲ χρειάζεται δὲ νὰ πεινᾷς, γιὰ νὰ φᾶς ἓνα κουλλοῦρι.

— Τὸ κουλλοῦρι μου δὲ μ' ἄρῃσει. Εἶνε παληό.

— Δὲν το θέλεις;

— Ὁχι.

— Ρίψε το ἔς τοὺς κύκνους.

Τὸ παιδί δὲν ἤξερε τί νὰ κάμῃ. Πῶς δὲν ἤθελε νὰ φάγῃ τὸ κουλλοῦρι του, δὲν ἦταν ἀρκετὴ αἰτία γιὰ νὰ τὸ ρίψῃ ἔς τοὺς κύκνους.

— Μὴν εἶσαι τόσο σκληρός. Πρέπει νὰ λυπᾶσαι καὶ τὰ καυμένα τὰ ζῶα.

Εἶπε ὁ πατέρας καὶ ἐπῆρε τὸ κουλλοῦρι ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ παιδιοῦ καὶ τῶριψε ἔς τὴν λίμνη.

Τὸ κουλλοῦρι ἔπεσε κοντὰ ἔς τὴν ὄχθη τῆς λίμνης. . .

— Παῦμε σπίτι! εἶπεν ὁ πατέρας. . .

Ὡς τόσο, μαζὴ μὲ τὸν κύκνον, ἐπλησίασαν καὶ τὰ δύο φτωχὰ παιδιὰ ἔς τὸ κουλλοῦρι, τὸ ὅποιον ἔπλεε ἐπάνω ἔς τὸ νερό. Ὁ μικρότερος ἐκύτταζε τὸ κουλλοῦρι καὶ ὁ μεγαλύτερος ἐπαρτηροῦσε τὸν ἄνθρωπον ποῦ ἔφευγε μαζὴ μὲ τὸ παιδί του.

Ἀμα ὁ πατέρας καὶ ὁ υἱὸς ἐκρύφτηκαν ὀπίσω ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ δὲν ἐφαίνονταν πλέον, τὸ μεγαλύτερο παιδί ἔπεσε τὰπίστομα ἔς τὴν στρογγυλὴν ἄκρην τῆς λίμνης, καὶ πιασμένος σφιχτὰ μὲ τὸ ἀριστερὸ του χέρι, κοντὰ νὰ πέσῃ ἔς τὸ νερό, ἄπλωσε μὲ τὸ δεξιὸ του χέρι τὸ ραβδί πρὸς τὸ κουλλοῦρι. Οἱ κύκνοι βλέποντας τὸν ἐχθρὸ ἐχούμηξαν κατ' ἐπάνω του καὶ μὲ τὰ στήθια τῶν ἑκαμὲν κύματα, ὠφέλιμα ἔς τὸν μικρὸν φαρὰ. Ἐνα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ μαλακά, συγκεντρικὰ κυματάκια ἐσπρωξεν ἐλαφρὰ τὸ κουλλοῦρι πρὸς τὸ ραβδί τοῦ παιδιοῦ. Κοντὰ νὰ φθάσουν οἱ κύκνοι, τὸ παιδί μὲ ἓνα δυνατὸ κίνημα ἔπιασε τὸ κουλλοῦρι μὲ τὴν ἄκρην τοῦ ραβδιοῦ, τὸ ἐβγάλεν ἔξω, ἐτρόμαξε τοὺς κύκνους καὶ ἐσηκώθη. Ἐπειτα ἔκοψε τὸ κουλλοῦρι ἔς δυὸ κομμάτια, ἓνα μεγάλο καὶ ἓνα μικρό, ἐκράτησε τὸ μικρὸ διὰ τὸν ἑαυτὸ του, ἔδωκε τὸ μεγάλο ἔς τὸν μικρότερον ἀδελφὸν του καὶ τοῦ εἶπε:

„κόλλησέ το αὐτὸ ἔς τὸ τουφέκι σου.“*)

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.)

Victor Hugo.

*) Colle-toi ça dans le fusil = φάγε το, κατάπιε το.

Η ΠΥΡΚΑΙΑ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ.

(μετὰ εἰκόνων.)

Ἀπὸ τεσσάρων περίπου ἐτῶν ὑφούται ἐν τῷ ἀνδρῷ τῆς ἐγχωρίου Ἐκδέσεως ἐν τῇ συνοικίᾳ Moabit ἐν Βερολίῳ μεγαλοπρεπὲς καὶ ἐπιβλητικόν, πρὸς ἀρχαῖον ναὸν προσομοιάζον οἰκοδόμημα, τοῦ ὁποίου τὸ μέτωπον κατεσκευάσθη κατ' ἀπομίμησιν τῆς ἀνατολικῆς προσόψεως τοῦ θαυμασίου ναοῦ τοῦ Ὀλυμπίου Διός. Κολοσσιαία καὶ εὐρυτάτη, ἐκ πολλῶν βαθμίδων συνισταμένη κλίμαξ, ὡσαύτως κατ' ἀπομίμησιν

τῆς πρὸς τὸν βωμὸν τοῦ Διὸς ἐν Περγᾷ ἀνιούσης γιγανγαντιαίας κλίμακος κατασκευασθεῖσα, ἀνάγει πρὸς τὴν εἰσοδὸν τοῦ οἰκοδομήματος, ἐν ᾧ κατὰ τὰ δύο προτελευταῖα θέρη ἐξεστίνετο πρὸ τῶν ὁμμάτων τῶν θεατῶν τὸ μεγαλοπρεπὲς πανόραμα τοῦ Περγάμου. — Κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος (1888) ἡ πόλις τῶν Ἀτταλιδῶν ἀντικατεστάθη διὰ τῆς πόλεως τοῦ Νέρωνος, τῆς κοσμοκρατείας Ῥώμης ἐπὶ τῆς